

CC ONG

AYUDA AL DESARROLLO

www.ccong.es

Memòria viatge amb CCONG MAURITANIA – SENEGAL Febrer 2013

Montse Cantí Mora

L'objectiu del meu viatge de 21 dies a l'Àfrica era col.laborar en la despesa per dur una ambulància a Mali i aprofitar el trajecte per fer activitats lúdico-educatives per infants marginals.

Amb el recent començament de la guerra a Mali, vam tenir dubtes seriosos la setmana abans de marxar. Amb els vols pagats i havent rebut material i ajudes pel projecte, vam decidir assumir-ne el risc.

Em van recollir a Marràqueix per i vam marxar ràpid direcció Sàhara amb el vehicle destinat a fer d'ambulància a Mali, per a ser entregat a la família de la Mami, una noia que pateix una greu lesió vertebral. També duïem una cadira de rodes per a ella, regalada per una amiga meva, la Sra. Cuadrado.

La ruta fou llarga i la interrupció de la policia pels controls, radars i multes ho feia encara més fatigós. Al preguntar a un policia si tenia nens i al regalar un póster del Barça a un altre, vaig aconseguir minimitzar el cost de les multes.

El Sahara occidental és una zona molt àrida i les ciutats són noves, de colonitzadors. La benzina és més barata doncs el govern vol promoure que s'hi instal.li gent del nord, degut al conflicte independentista.

En la frontera entre Marroc i Mauritània hi ha una zona de terra de ningú, uns 3 km on cap policia hi té jurisdicció. Allí la carretera esdevé una pista de sorra i convé pagar un guia o bé seguir un cotxe per tal de que el vehicle no quedi clavat a la sorra. Ens vam decidir per la darrera opció, amb tan mala sort que el cotxe que vam triar era de la mateixa gent que es dedica a desenganxar cotxes i ens dugué directament a la sorra (ells, avesats a la conducció pel desert i amb rodes poc inflades, van seguir endavant). Tot seguit, van aparèixer cinc homes, un dels quals va escriure 100 al terra. Cent dirhams vaig dir per tantejar-los, però era clar que volien 100 euros. Aleshores vaig adreçar-me al que semblava més educat i li vaig mostrar la carta on explicava la nostra tasca amb la ONG , li vaig dir que els diners eren per fer activitats amb els nens. Li vaig preguntar si tenia fills i em respongué que una nena de sis mesos. Llavors li vaig oferir una joguina per nadons. Seguidament em vaig posar a empènyer l'ambulància i,alhora, els vaig dir rient si no els feia vergonya deixar una noia sola en aquella situació. Això els va animar a ajudar de franc.

En un tres i no res, vam sortir del forat i vam arribar a la frontera mauritana, on calia pagar per aparcar, per passar, per respirar...Sort que aquell pare novell, l'Ahmed, ens va ajudar a passar els tràmits.

El primer control de policia maurità va ser molt desagradable, hi havia un oficial ajagut en un llit brut que volia multar-nos per no dur l'assegurança del vehicle. Ens havien dit que ho podíem tramitar a l'arribar a la ciutat de

Nouadhibou, que estava molt propera. De males maneres, va dir que la llei havia canviat i ens feu fora de la seva “oficina”. Estava tan indignada que li vaig dir que si la multa era de 40 euros, només li pensava donar 10. ho va acceptar, així no feia cap document i es podia embutxacar els diners.

Per fi vam arribar a casa, o millor dit a l'oasi del Pep, un barceloní casat amb la Sali, una guapa mauritana de raça peul, afincats a Nouadhibou fa més de setze anys. Ens van allotjar a casa seva, i gràcies a la seva gran hospitalitat, vam poder descansar i també conèixer la vida mauritana des del punt de vista de gent que viu allí i no només el dels passavolants.

Ens van explicar que la situació política havia empitjorat molt. Els francesos estaven evacuant la seva població expatriada per les amenaces de Al Qaeda, i havien segrestat a una família al nord de Camerun. No era sensat entrar l'ambulància a Mali, doncs la guerra empitjorava. Finalment es va trobar una bona solució: la família de la Mami entraria a recollir el vehicle a Mauritània.

Jo tenia moltes ganes de fer activitats amb nens. Gràcies al Pep, vam conèixer la Sonia, una noia madrilenya(però nascuda al Sahara espanyol), que havia treballat a un barri marginal de la ciutat, on hi ha un edifici patrocinat per la AECI, l'agència de cooperació espanyola. Allí tenen grups d'esports, de teatre, de bicicletes...

Una tarda vam organitzar una xerrada sobre “el Barça, més que un club”. Es tractava d'explicar una breu història del nostre club centenari, ressaltant l'escola de la masia, doncs el missatge era que cal estudiar i fer esport. La vida de l'esportista és curta i a més pocs arriben als equips d'elit. Incidia amb els valors de l'equip actual, molts dels seus jugadors havent guanyat el darrer campionat del món de futbol amb “la roja”. Els parlava dels seus valors com:

- l'esperit d'equip, com per exemple quan davant porteria, passen la pilota a un company millor situat
- l'esforç mantingut, tot i guanyar el partit per golejada, segueixen jugant a bon ritme
- es veu com disfruten jugant, celebren els gols junts
- són una gran família, com el suport rebut per Abidal en el moments més durs de la seva malaltia
- i són un bon exemple per tots els joves, sobre tot recalcant que cal combinar estudi i esport

Per acabar, els llegia el text de l'himne del club, amb tot el seu bonic missatge integrador.

Cal aclarir que la majoria de nanos dels barris pobres no parlen francès. Vaig comptar amb la desinteressada ajuda d'en Sidi, un noi que va traduir del meu francès a l'àrab tot els que els anava explicant. Després, a Dakar també hi havia voluntaris que traduïren el mateix a wolof. A continuació, vam sortir al camp a tirar penals. En Jibril, un noi jove de Mali que feia d'entrenador, controlava el grup de gairebé setanta nanos. Rera xutar, independentment de fer gol o no, se'ls regalava braçalets, bolígrafs i pósters de la fundació del FCB. Vam tenir molt d'èxit, tan d'assistència com de mantenir l'atenció dels nens en la xerrada.

Un moment molt graciós va ser quan vaig agafar les úniques dues nenes que hi havia i les vaig fer xutar. El porter, tot galant, es deixà fer ambdós gols. Sorpren veure les nenes embolicades de cap a peus dins de la incòmoda mefta, un gran llençol de colors, però per altra banda, la filla gran del Pep, de tretze anys, juga allí en un equip de futbol. Cal aprofitar l'enorme tirada que té el futbol i més concretament el Barça, per fomentar valors integradors.

En aquest aspecte, en Pep em va acompanyar a feu una visita a la seu del F.C. Nouadhibou, per tal de tenir un primer contacte per valorar la possibilitat de fomentar una escola infantil de futbol a la ciutat.

Al dia següent vam fer una activitat artística, proporcionant als integrants del grup de pintura paper, pinzells, gouache i ceres. Els nens seien en un grup separats de les nenes, i els temes pintats també diferien: molts nens pintaren vehicles i jugadors del Barça, les nenes feien més flors i figures.

Em va agradar molt una nena que pintà una noia amb un escut del Barça al seu vestit tradicional. També m'agradà veure que els dibuixos eren molt semblants als que poden dibuixar els nens catalans.

Una petita escapada per fer turisme fou a uns 10 km de la ciutat, on hi ha el parc natural de Cap Blanc, amb unes platges sorrenques i un espadats on hi ha les coves on viuen les darreres foques mediterrànies. Des de dalt, vaig veure el mascle dominant com nedava i semblava que ens mirés encuriolit. Un ramat immens de gavines alçà el vol al apropar-nos a veure els pescadors. Hi ha també un gran vaixell rovellat, ancorat a la sorra, que dóna un aire pintoresc a la platja que el reté. Per arribar, es travessa la línia de tren més llarga del món, es tracta de un tren que comunica les mines de ferro de l'interior amb la costa.

A en Pavel i la seva dona, una parella de metges russos que fan molta tasca altruïsta, els vaig deixar el mesurador professional de pressió arterial que m'havia regalat en Carlos, un metge amic meu que havia mort feia poc. El llibre de primers auxilis que em va donar la Pepi de la Creu Roja era en català i el vaig donar a en Pep, que també li toca fer d'infermer accidental a vegades.

A continuació vaig anar amb cotxe fins a Dakar. Allí m'esperaven uns amics meus francesos que viuen allí fa temps per temes laborals. La Fàtima fa sovint tasques de cooperació a la ciutat. Ella em va presentar als responsables de dos centres de "talibés" o nens del carrer.

Quan viatges amb poc temps és important tenir els contactes fets abans de marxar, doncs a porta freda ha de ser molt difícil arribar i tot seguit poder fer l'activitat prevista. Per això haig d'agraïr la col.laboració d'en Pep i la Sonia a Mauritània, i de la Fàtima i l'Eric a Senegal.

Tant a l'Empire des enfants com al Samu Social, per tal de protegir als menors, està prohibit treure fotos dels infants i et fan signar un document com tal et t'hi compromets.

Al Samu Social, que està al barri de Ouakam, vaig passar un dia sencer compartint les activitats dels nanos a l'alberg. Tenen molts llits per nens, però només una habitació per nenes (tristament, al carrer les capten el proxenetes de seguida). A més d'oficina, menjadors i aules, tenen un dispensari i una zona per nens malalts. Els principals problemes sanitaris són la tuberculosi i les ferides per accidents o baralles. Hi ha metges, psicòlegs, voluntaris, cuidadors i monitors d'activitats molt ben organitzats. Vaig deixar material sanitari al Dr. Mamadou i raspalls de dents i material per jocs al monitor Benoit.

Cada dia fan dues sortides amb ambulància per visitar els talibés, una de dia i l'altre de nit. Em van convidar a acompanyar-los. Van un conductor, un assitent social i un metge. Es visiten les zones on fan vida els nens per valorar la situació i recollir algun nen que vulgui anar a l'alberg. Només hi

van de forma voluntària, quan es solen trobar malament o cansats. Tot i així, sovint n'hi ha que fugen de l'alberg.

L'assitent els entrevista i el metge els revisa o fa cures. Van pujar dos nens, un dels quals tenia cicatrius d'haver estat lligat a canells i turmells, per anar a rebre assistència al centre.

Els talibés malviuen demanant almoïna o robant (carteres, mòbils...) i dorment amuntegats en llocs molt bruts. Formen part del "paisatge urbà" de Dakar. També vaig poder visitar nois grans que havien estat a l'alberg i ara segueixen fent vida de carrer. Un dels principals objectius del Samu és la reintegració dels nens a les seves famílies, per això treballen en conjunt amb hospitals, etc.

Vaig millorar la xerrada sobre "el Barça, plus que un club: étude et sport" Hi havia tres nens que duïen la samarreta del club (se'n veuen moltes pel carrer).

Els vaig explicar un conte sobre la prevenció de la malària, usant imatges cedides per la ONG STOP MALARIA, amb dibuixos entenedors del mosquit, el paràsit i mesures de protecció.

També vaig inventar un conte sobre la diferència entre un camell i un dromedari, similar al de l'aneguet lleig, on la conclusió és que ser diferent (una o dues gupes, ser blanc o negre) no és important. Els nens els encantà i volien que tornés a l'any següent.

L'altre alberg infantil, "l'empire des enfants", està ubicat al barri més antic de la ciutat, la Médina. Allí vam organitzar un berenar pels nens, qui, rera la pregària de les cinc, van gaudir de pastissos i petits regals (raspalls de dents, buffs pel coll, colors...)

En aquest centre vaig poder repetir la xerrada del "Barça étude et sport", la història del dromedari que era diferent dels camells i el conte de la prevenció de la malària (vaig entregar les làmines del conte al Yusuf, un dels monitors, per a que les usessin allí).

Tot i que el trajecte i la situació política van ser molt complicats, el balanç per a mi ha esta força positiu. El contacte amb nens marginals i la convivència amb gent del país és una experiència molt enriquidora.

A més, hi ha el projecte de la creació d'una possible escola de futbol a Mauritània que donaria continuïtat a la tasca realitzada en el viatge.

